

ת"פ 11291/02/13 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י נגד אברהם לוי

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 11291-02-13 מדינת ישראל נ' לוי

בפני כב' השופט אביב שרון
בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י
ע"י ב"כ עו"ד יניב המי
נגד
אברהם לוי

ע"י ב"כ עו"ד עמית פרנטי

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של **גניבה בידי עובד**, בניגוד לסעיף 391 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. על פי העובדות, במועד הרלוונטי לכתב האישום הועסק הנאשם כאחראי לוגיסטיקה במתנ"ס היישוב ברקן (להלן - **המתנ"ס**). בין יתר תפקידיו היה עליו להפקיד בסניף בנק אוצר החייל באריאל את הכנסות המתנ"ס. ביום 30.8.12, העבירה מנהלת הכספים של המתנ"ס לנאשם מעטפה שהכילה סך של 61,531 ₪ לפי הפירוט הבא:

- 41,741 ₪ בהמחאות.

- 19,790 ₪ במזומן.

מנהלת הכספים ביקשה מהנאשם שיפקיד את הכסף בבנק.

בהמשך לאמור לעיל, ביום 2.9.12, פגשה מנהלת הכספים את הנאשם ושאלה אותו האם הפקיד את הכספים בבנק. הנאשם השיב לה כי טרם הפקיד את המעטפה בבנק, ואולם המעטפה נמצאת בביתו בכספת. בהמשך, ביום 3.9.12, הפקיד הנאשם לחשבון המתנ"ס בבנק סך של 41,741 ₪ בהמחאות וכן, כסף מזומן בסך 11,910 ₪.

במעשיו האמורים לעיל, כך נטען, גנב הנאשם סך של 7,880 ₪.

עמוד 1

3. בישיבת המענה, כפר הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

הנאשם אישר כי קיבל לידיו ממנהלת הכספים ביום 30.8.12 מעטפה שהכילה כסף מזומן והמחאות ואישר שהיה עליו להפקיד את הכסף, באותו היום, בסניף הבנק, כפי שעשה במשך שלוש שנים באופן קבוע. הנאשם טען כי לא ספר את הכסף והפקיד אותו רק ביום 3.9.12, בשל העובדה שאשתו ובנו אושפזו בבית החולים בתקופה הרלוונטית.

הנאשם טען כי לא גנב את הכסף, ואין לו הסבר לחסר המתואר בכתב האישום.

גדר המחלוקת

4. למעשה, המחלוקת בתיק זה הינה מצומצמת למדי:

- אין חולק כי הנאשם קיבל לידיו מעטפה ובה כסף להפקדה בסניף הבנק של המתנ"ס.

- אין חולק כי על פי הנהלים הקבועים, היה על הנאשם להפקיד את הכסף בבנק עוד באותו היום, דהיינו ביום חמישי, 30.8.12.

- אין חולק כי בפועל הפקיד הנאשם את הכספים 4 ימים לאחר מכן, דהיינו ביום שני, 3.9.12, כאשר סניף הבנק היה פתוח ביום ו' (31.8.12), אולם היה סגור ביום א' (2.9.12).

- אין חולק כי הנאשם לא אמר אמת כשטען בפני מנהלת הכספים כי המעטפה נמצאת בכספת בביתו, שכן לנאשם אין כספת בבית.

- אין חולק כי אשתו של הנאשם ובנו אכן אושפזו בבית חולים ביום ו', 31.8.12, ושוחררו באותו היום אחר הצהריים.

- המחלוקת היחידה בתיק היא אם הנאשם הוא זה שגנב את הכסף החסר מתוך המעטפה, או שמא, חרף החשד הרובץ על כתפיו בהיותו האחראי למעטפה עד להפקדתה בבנק, קיים תרחיש חלופי אחר המטיל ספק סביר במעורבותו בגניבה.

5. התביעה טוענת כי מכלול הראיות מביא למסקנה אחת ויחידה והיא שידו של הנאשם במעל. התביעה מצביעה על העובדה כי המעטפה נמסרה לידיו של הנאשם והיתה בחזקתו הבלעדית. כמו כן, מצביעה התביעה על חוסר סבירות והגיונה של גירסת הנאשם שנמנע מלהפקיד את המעטפה ביום שקיבל אותה לידיו או ביום המחרת. כן מצביעה התביעה על השקר של הנאשם למנהלת הכספים לפיו המעטפה הוחזקה בכספת בביתו. לבסוף, טוענת התביעה כי הוכח שהמעטפה שנמסרה לנאשם על ידי מנהלת הכספים היתה בצבע לבן בעוד שהמעטפה שמסר הנאשם לפקידת הבנק היתה בצבע חום.

6. מנגד, טענת ההגנה היא כי חרף הראיות הנסיבתיות הקיימות כנגד הנאשם בתיק זה, והיותו "החשוד המייד", שכן המעטפה היתה ברשותו עד להפקדתה בבנק, הרי שלא הוכח במידת הוודאות הנדרשת בהליך הפלילי, כי הנאשם

גנב את סכום הכסף החסר.

ההגנה טענה בסיכומיה, כי נוכח הראיות הנסיבתיות שהציגה המאשימה, קיימים תרחישים חלופיים שלא דווקא מצביעים על הנאשם כמי שנתן ידו בכסף החסר. לטענתה, העובדה כי הנאשם לא הפקיד את הכסף בזמן, הוסברה על ידו באופן סביר וכי לכל היותר, מדובר בטעות שבשיקול דעת ולא במעשה פלילי; הנאשם אף מסר הסבר סביר לתשובתו השקרת למנהלת הכספים לפיה שם את המעטפה בכספת ביתו; קיימת מחלוקת האם המעטפה שנמסרה לנאשם היתה בצבע לבן ואם המעטפה שנמסרה לבנק על ידי הנאשם היתה בצבע חום; בראיות התביעה חסרה "חוליה" קריטית, והיא פקידת הבנק שקיבלה את המעטפה מידי הנאשם וכן הפקידה שהתקשרה למנהלת הכספים להודיע לה על החסר במזומנים; חסרונה של "חוליה" זו מתחדד נוכח העובדה כי לא ניתן לשלול כי אחד מעובדי הבנק נתן ידו בכסף החסר, לאחר שקיבל מידי הנאשם את המעטפה; לאור העובדה שמשך 3 שנים מעביר הנאשם לבנק מעטפות כסף מאת המתנ"ס ובתוכן דף נילווה המפרט את סכומי הכסף שבמעטפה, הרי שאין זה סביר שבפעם זו יוציא הנאשם מתוך המעטפה את הדף הנילווה, באופן שיעורר את חשדם המידי של עובדי הבנק; יתכן שמאן דהוא אחר גנב את הכסף מתוך המעטפה כשאנשי מד"א הגיעו לביתו של הנאשם כדי לפנות את אשתו לבית החולים או כשהנאשם שהה מחוץ לבית יחד עם אשתו ובנו בבית החולים בזמן שהבית נותר לא נעול.

תמצית ראיות התביעה

7. **גב' ז'ורז'ט נדב**, מנהלת החשבונות וחשבת השכר במרכז הקהילתי שומרון, סיפרה כי היא אחראית על ענייני הכספים והפקדתם בבנק. מתוקף תפקידו של הנאשם, אחראי הוא להעביר את מעטפות הכספים שהעדה מכינה לפקידה בבנק, כשמדובר בהפקדה אחת או שתיים בחודש (עמ' 10).

ביום 30.3.12, יום חמישי, מסרה העדה מעטפה לנאשם ובה מזומנים ושיקים. מ-ת/3, הדף הנילווה שצורף למעטפה, עולה כי סך כל המזומנים שנמצאו במעטפה עמד על 19,790 ₪. העדה העידה כי עניין שבנוהל הוא שאת הדף הנילווה למעטפה (ת/3) נוהגת היא לצלם ולשמור עותק הימנו במשרדה (עמ' 16, ש' 17). לדבריה, על הנאשם להפקיד את הכספים בבנק, עוד באותו היום.

בנק אוצר החייל עובד בשעות הבוקר עד השעה 12:30 ואחר הצהריים בין השעות 16:00 או 17:00 עד שעה 19:00 (עמ' 11, ש' 26). הבנק סגור בימי ראשון.

ביום ראשון פגשה העדה את הנאשם ושאלה אותו אם ביצע את ההפקדה ובתגובה ענה כי לא הספיק. הנאשם נשאל מדוע לא הודיע שלא הספיק לעשות כן, שאם היה מודיע זאת, היתה מגיעה העדה לעבודה ושמה את המעטפה בכספת. הנאשם השיב כי יש לו כספת בבית (עמ' 12).

ביום המחרת, יום שני, הפקיד הנאשם את הכסף בבנק ואז קיבלה גב' גלי יונה, מזכירת המתנ"ס, שיחת טלפון מהפקידה בבנק שטענה בפניה כי קיימת בעייתיות עם ההפקדה. משיחה של העדה עם פקידת הבנק, הסתבר כי המעטפה לא הגיעה לבנק כמקובל, ולא היה בתוכה את הדף הנילווה שמפרט את סכומי הכסף המצויים במעטפה (ת/3). עוד הוסיפה העדה כי פקידת הבנק מסרה לה כי המעטפה שנמסרה לבנק בצבע חום בעוד שהעדה זוכרת שמסרה לנאשם מעטפה בצבע לבן, עובדה שהעלתה את החשד כלפי הנאשם. לשאלת בית המשפט השיבה העדה כי במשרדה קיימות גם מעטפות לבנות וגם מעטפות חומות, אולם באותו יום המעטפה "לא הגיעה באותו צבע" (עמ' 13).

לאחר שהעבירה העדה לפקידה את הדף הנילוה (ת/3) באמצעות הפקס, הסתבר כי חסר כסף מזומן בסך 7,880 ₪, זאת על פי טענת הפקידה (עמ' 13, ש' 13).

העדה שוחחה על כך עם הנאשם, אשר טען בפניה שאינו יודע מדוע חסר כסף, שכן שם את המעטפה "מתחת למזרון". משהטיחה בפניו כי אמר לה ששם את המעטפה בכספת "הוא אמר לי לא, שמתי את זה מתחת למזרון ונראה לי שמהו נכנס אלי הביתה ולקח" (עמ' 13, ש' 20).

העדה דיווחה על כך למנהל המתנ"ס, מר חיים צור, ובשיחה עם הנאשם, בה נכחה העדה, אמר הנאשם כי הוא רוצה להחזיר את הכסף וביקש מספר ימים. מכאן התלונה כנגד הנאשם במשטרה.

8. בחקירתה הנגדית, אישרה העדה כי הנאשם עבד במתנ"ס כשנתיים וחצי עד ליום האירוע וכי תפקידו היה, בין היתר, להפקיד כספים בבנק. את תפקידו זה ביצע ללא רבב (עמ' 14).

לענין מועד מסירת המעטפה לנאשם, לא שללה העדה את האפשרות כי המעטפה נמסרה לנאשם בסביבות השעה 13:30 וכי הנאשם אמר לה שיגיע לבנק אחר הצהריים. העדה לא זכרה את שם הפקידה מהבנק שהתקשרה אליה וטענה שיתכן והיתה זו "שרי" (עמ' 15, ש' 1).

העדה הופנתה ל-4/נ, טופס הפקדת המזומנים בבנק מיום 3.9.12 שעה 16:00, וטענה כי אינה מכירה את "מרינה דומשק", אשר שמה מופיע בתור הפקידה שקיבלה את המזומנים להפקדה, ואישרה כי יתכן והיא זו שקיבלה את הכסף ולא שרי (עמ' 1, ש' 18).

לענין תגובתו של הנאשם לדברי העדה אודות החוסר בכסף, סיפרה העדה כי הנאשם היה מופתע, אמר שהוא לא יודע, ש"יכול להיות שמישהו נגע לי בכסף" (עמ' 16, ש' 16).

הנאשם סיפר לעדה כי במהלך סוף השבוע הוא הביא את בנו לבית החולים, אך העדה הבהירה לנאשם כי בכל זאת אמור היה להחזיר לה את הכסף ולדווח (עמ' 17, ש' 23).

הפעם הבאה בה שוחחה העדה עם הנאשם על הנושא היתה **באירוע חוצות היוצר**, שם ישבה העדה יחד עם המנהל מר חיים צור, גב' גלי יונה והנאשם. במפגש זה טען הנאשם שהוא מוכן להחזיר את הכסף, "רק שלא יהיה מצב שתהיה לו בעיה... הוא ביקש שניתן לו כמה ימים כדי להחזיר את הכסף" (עמ' 16, ש' 22). בשום שלב לא שמעה העדה מהנאשם את המילים "אני גנבתי" או "אני מודה שגנבתי" או מילים בעלות משמעות דומה. ואולם הנאשם הבין שהאחריות היא שלו, וכי המצב אינו תקין.

לבסוף, ציינה העדה כי הנאשם נטל אחריות על החוסר במזומנים, היות והאירוע קרה "במשמרת שלו". לאור זאת, הוא מחזיר למתנ"ס בכל חודש כ-400-500 ₪ שמנוכים ממשכורתו החודשית.

9. מר חיים (דוד) צור, מנהל המתנ"ס, העיד כי במהלך אירוע חוצות היוצר ניגשו אליו מנהלת החשבונות ז'ורז'ט נדב ומזכירתו, גב' גלי יונה, וסיפרו לו שיש בעיה עם הפקדה של כסף, דהיינו שהיה חוסר התאמה בין מה שנרשם בדף הנילוה שצורף למעטפה לבין מה שהופקד בפועל. הנאשם נקרא לשיחה, ומיד אמר "אני לוקח על זה אחריות אבל לא

אני לקחתי את הכסף" (עמ' 18, ש' 23).

למחרת, ביום שלישי, נערכה לנאשם שיחת בירור במתנ"ס. התברר, כך העד, שהנאשם קיבל מעטפה לבנה ולבנק הגיעה מעטפה חומה (בהמשך, התברר כי העד שמע זאת מגב' נדב ומגב' יונה, עמ' 21, ש' 19). לדברי העד, לא היתה תשובה ברורה מדוע הכסף לא הופקד ביום חמישי. ניתנה לנאשם ארכה להחזיר את הכספים. בהמלצת מחלקת הרווחה של הישוב, אשר עורבה בעניין, ניתנה לו ארכה נוספת. משלא הוחזר הכסף, הוגשה תלונה למשטרה (עמ' 19, ש' 1). לשאלה כיצד התרשם העד מהנאשם, השיב: "הבנתי שהוא לא מספר לנו את הכל... מהגמגום, מהנסיבות... ההתרשמות שלי היתה שהוא יודע מה היה שם ולא רוצה או לא יכול לשתף אותנו בסיפור" (עמ' 19, ש' 4). לדברי העד, דווח לו מהרווחה כי הנאשם סבל בעבר מבעיות הימורים ושתיה וכי נעשו לגביו ניסיונות גמילה (עמ' 19, ש' 18).

גם עד זה אישר כי הנאשם נהג להפקיד כספים בבנק עבור המתנ"ס עשרות פעמים ומעולם לא היתה עמו בעיה (עמ' 20, ש' 6). העד הבהיר כי נמנעו מלערוך לנאשם שימוע, היות ובסופו של ענין היתה הסכמה מצד הנאשם לטפל בעצמו. עוד הוסכם כי במידה ותתקבל המלצה של שרותי הרווחה, יתקבל הנאשם חזרה לעבודה. המלצה שכזו התקבלה והנאשם חזר לעבודה תוך שהוא מחזיר סכום כספי אחת לחודש שמנוכה לו מהמשכורת (עמ' 21, ש' 1).

לגבי שיחת הבירור **באירוע חוצות היוצר**, אישר העד כי לא שמע את הנאשם אומר שהוא גנב את הכסף ושיחזיר אותו. כל ששמע הוא שהנאשם אמר "אני לא לקחתי את הכסף, אבל זה היה באחריותי ואני לוקח על זה אחריות. הוא לא הודה בגניבה או בלקיחה הפיזית... במילים האלה לא. זה היה היקש אחד ועוד אחד" (עמ' 21, ש' 10).

10. **גב' גלי יונה**, מזכירת מנהל המתנ"ס ועוזרת למנהלת החשבונות, העידה כי הכינה יחד עם גב' נדב את ההפקדות לבנק. גב' נדב מכינה דף פירוט שמוכנס לתוך מעטפת הכסף (עמ' 22).

ביום הארוע, סיפרה העדה כי הכינה יחד עם גב' נדב את הכסף והכניסה אותו למעטפה. מדבריה עולה כי הכסף הוכנס למעטפה לבנה בינונית, שכן "אני לא יכולה חומות, אני לא אוהבת אותן" (עמ' 23, ש' 4). העדה אישרה כי במשרד קיימות מעטפות חומות גדולות, ואולם המעטפות הלבנות הן אלה שנשלחות לבנק.

ביום שני 3.9.12, בצהריים, קיבלה שיחת טלפון מפקידת הבנק, שרי, הפקידה העובדת מול המתנ"ס, אשר מסרה לה ש"יש מעטפה ובתוך המעטפה אין דפי פירוט כמו שז'ורז'ט תמיד מכינה ושיש רק שיקים ומזומנים, אני לא זוכרת בדיוק" (עמ' 23, ש' 20). גם גב' נדב שוחחה עם שרי והבינה שקיימת בעיה. גב' נדב שאלה את שרי לצבע המעטפה וזו השיבה כי המעטפה חומה. העדה הבהירה לגב' נדב כי מסרה לנאשם מעטפה לבנה ולא מעטפה חומה (עמ' 23, ש' 26). השתיים שאלו את הנאשם לפשר הדבר והוא השיב "לא יודע, אין לי מושג".

באירוע חוצות היוצר, נכחה בשיחה שהתנהלה בין המנהל מר צור לבין הנאשם, במהלכה, לטענת העדה, אמר הנאשם "אני יודע מי עשה את זה ולא אגלה בטוח" (עמ' 24, ש' 2) וכי שם את הכסף עובר להפקדתו מתחת למזרון בבית. העדה מסרה כי דברים אלה מסר הנאשם בנוכחות גב' נדב, ולפני שהחלה השיחה עם המנהל מר צור (עמ' 24, ש' 5).

11. **בחקירתה הנגדית**, נשאלה העדה כיצד בארוע חוצות היוצר ישבו יחד איתה העדים צור ונדב, אולם רק היא שמעה מפי הנאשם את הדברים שייחסה לו כמפורט לעיל. העדה עמדה על כך כי אלה דברים שאמר הנאשם אותם שמעה במו אזניה בשעה שגב' נדב ומר צור היו צמודים אליה וכי לאחר מכן אמרה למר צור כי "הוא כנראה יודע מי

עשה אבל בחיים הוא לא יגיד. אמרתי את זה באוויר לדוד" (עמ' 24, ש' 31). ובהמשך: "היום אחרי שנה וחצי אולי אני לא זוכרת את הפרטים המדויקים. אני מסרתי הודעה במשטרה כמה ימים אחרי ורשמו את זה. ב-21.10.12 עת גביית ההודעה, זכרתי לפרטים" (עמ' 25, ש' 6).

גירסת הנאשם; עדת ההגנה

12. בהודעה מיום 31.10.12 (ת/1) מסר הנאשם כי קיבל את המעטפה מידי גב' נדב ביום חמישי והיות ולא הספיק להגיע לבנק שם את המעטפה מתחת למזרון ואמר לעצמו כי יפקיד את הכסף ביום ראשון. הוא הודיע על כך לגב' נדב. על כן, ניגש לבנק ביום שני, **השאר את המעטפה אצל אחת הפקידות והלך**. הנאשם אמר שהוא "מאמין שמישהו נגע בזה בבית שלי ולקח משם משהו". היות ולא נלקח כל הכסף, הוא לא שם לב לכך, אחרת היה פונה למשטרה. לדברי הנאשם, אף אחד מלבדו לא ידע שהכסף היה מתחת למזרון. גישה למזרון יש לאשתו ולילדים. ביום שישי, איבדה אשתו את ההכרה ולכן הגיע אמבולנס לביתו על מנת לפנותה לבית חולים בילינסון. גם בנו הקטן, בן ה-7 חודשים, אושפז באותו היום בבי"ח שניידר.

הנאשם הציג מסמכים רפואיים המעידים על כך - נ/1, תעודת חדר מיון על שם בנו מיום 31.8.12 שעה 20:32-22:50; נ/2, תעודת חדר מיון על שם אשתו מיום 31.8.12 שעה 14:51-19:30.

לגבי המעטפה, מסר הנאשם - **"המעטפה היתה בצבע לבן שאני קיבלתי אותה מג'ורג'י ואחרי שהפקדתי את המעטפה שאלתי את ג'ורג'י האם המעטפה היתה לבנה כי ביום שהפקדתי היא הייתה בצבע חום וזה היה נראה לי מוזר"**. הנאשם נשאל והשיב כי בנו הגדול בן 18.5 שנים. הנאשם הכחיש כי אמר לגב' יונה שהוא יודע מי עשה את זה אך לא יגלה. הנאשם אמר שלא היו סימני פריצה בבית, אבל "הבית היה פתוח, כל הבית פתוח". משנשאל הנאשם מדוע הביע נכונות להשיב את הכסף, השיב כי עשה כן מבושה ועל מנת למנוע חקירת אשתו. לשאלה מדוע אמר לג'ורג'י כי הכסף נמצא בכספת, השיב "בסוף היום אמרתי לה שזה בצחוק וזה מתחת למזרון".

13. בהודעה מיום 19.11.12 (ת/2) מסר הנאשם כי את המעטפה קיבל ביום חמישי בשעה 12:30 והיות שיצא מהעבודה בשעה 13:30 חשב להפקיד את המעטפה אחר הצהריים. הוא נסע ליישובים יצהר, איתמר, אלון מורה ועינב וחילק פלאיירים וחבילות למזכירות. את המעטפה שם מתחת לשטיח בכסא האחורי. כשהגיע הביתה השעה היתה 19:00 ועל כן שם את המעטפה מתחת למזרון. משנשאל הנאשם באיזה צבע היתה המעטפה שקיבל, השיב: **"לא זוכר רק אחרי שג'ורג'י אמרה שהתקשרו מהבנק אז אמרתי לה שהמעטפה היתה לבנה לא חומה"**.

משנשאל הנאשם מדוע לא הפקיד את המעטפה בבנק ביום שישי, השיב כי נסע לתקן פנצ'ר ברכב, לאחר מכן נסע לאמו בתל אביב ואז נאלץ לנסוע לבית החולים לאשתו ולבנו. הנאשם מסר כי הסכים לשלם למתנ"ס 500 ₪ כל חודש היות והפר את האחריות המוטלת עליו ולא עמד בנהלים.

14. בעדותו בבית המשפט, שב הנאשם וסיפר על השתלשלות העניינים מיום חמישי (30.8.12) ועד יום שני (3.9.12). הוא הדגיש כי ביום שישי נסע לאריאל לתקן את הפנצ'ר ברכב, וחרף העובדה שהבנק מצוי באריאל לא חשב לקחת עימו את המעטפה על מנת להפקידה, "לא חשבתי על זה בלחץ הדברים" (עמ' 26, ש' 24). עוד סיפר, כי לאחר שהגיע לאמו בתל אביב, בשעה 14:00, התקשרו להודיע לו כי בנו הקטן לא מרגיש טוב וכי אשתו בקריסת מערכות

והתעלפה בבית. האשה פונתה לבית חולים, גיסיו לקחו את ילדיו אליהם לבית ואחת הגיסות הסיעה את בנו לבית חולים שניידר. מיד נסע הנאשם לבית החולים שם נשאר עד לשחרור בנו בסביבות השעה 24:00 (עמ' 26, ש' 25).

ביום ראשון, כשהגיע לעבודה, שאלה גב' נדב אם הפקיד את הכסף והוא השיב בשלילה. משנשאל היכן הכסף, השיב "אצלי, מה את דואגת, יש לי כספת בתוך הארון בבית... אמרתי לה את זה ונתתי לה להבין אחרי זה שאין לי כספת בבית, אני לא רציתי לנסוע הביתה כדי שלא תגיד לי לך תבוא תביא את זה עכשיו. אני גר בתפוח והמתנ"ס בברקן. זה 20 דקות נסיעה. לא רציתי לבצע את הנסיעה הזאת. לא חשבתי ללכת להביא את זה. אמרתי לה מחר אני אפקיד את זה בבוקר. לא ראיתי בזה שום פסול. בכל אופן זה מה שהיה" (עמ' 27, ש' 3).

הנאשם טען שאינו יודע באיזו צבע היתה המעטפה. לדבריו, לאחר שביצע את ההפקדה, התקשר לגב' נדב ושאל אותה באיזה צבע היתה המעטפה, "כי פתאום אמרו לי שזה היה חום. ג'ורג'ט אמרה לי בטלפון שזה היה חום" (עמ' 27, ש' 12).

ביום שני, היות והיו הרבה אנשים בבנק, סיפר הנאשם "היה תור והשארתי את זה, כמה פעמים עשיתי את זה כשיש הרבה אנשים. אני משאיר את המעטפה והולך. שמתי את זה שם ונסעתי" (עמ' 27, ש' 15). משהתקשרה גב' נדב לנאשם ואמרה לו שהתקשרו מהבנק וחסר כסף, התקשר הנאשם לאשתו וזו לא ידעה לומר לו "כלום מה היה. אם מישו הרים את המזרון. אני יודע שהבית היה פתוח. כשאני הלכתי ביום שישי וחזרתי בשעה 02:00 אנשים זרים התקשרו אלי הביתה, הצוות של מד"א ועוד 5 אנשים שגרים ביישוב. אני לא יודע להגיד את השמות. אנשים מהמשפחה שלי אמרו לי שהיו עוד אנשים, לא יכלו להוציא אותה (את האשה - א.ש.) מהמדרגות והורידו אותה מהחלון ואז נכנסו אנשים. הם עזבו את הבית ריק ופתוח... מהצהריים בשעה 14:00 לא היה אף אחד בבית" (עמ' 27, ש' 24).

הנאשם אמר לגב' נדב כי היות והכסף נעלם כשהמעטפה היתה בחזקתו, הוא מבקש מספר ימים על מנת לנסות להחזיר את הכסף. משלא הצליח לעשות כן, דיווחה גב' נדב על הארוע למנהל מר צור. בארוע חוצות היוצר התקיימה שיחה בין הנאשם לבין המנהל צור, גב' נדב וגב' יונה. הנאשם אמר כי הוא נוטל אחריות, שכן היה עליו להפקיד את המעטפה באותו היום וכי הכסף נעלם כשהיה באחריותו (עמ' 28, ש' 10).

הנאשם התבקש להתייחס לגירסת גב' יונה לפיה הוא אמר לה שיודע מי לקח את הכסף אך לא יספר. הנאשם השיב - "אמרתי לה שנראה לי שאני יכול לחשוב על מישהו או משהו שנראה לי, אבל אני לא בטוח, זה לא מסתדר לי. אני מפחד להגיד סתם. קפצו לי איזה שני אנשים וזה לא סגור בכלל. אולי מישהו שהיה מהיישוב ואני לא רוצה להיכנס לזה. חשבתי אולי הבן הגדול שלי עשה את זה, הרים את המזרון וראה. כל ההשתלשלות זה לא הגיוני הסכום שיצא ככה" (עמ' 28, ש' 18). בשימוע שנערך לו על ידי המנהלים, אמר הנאשם כי היו הרבה אנשים בבית, אבל אם רוצים שהוא יודה, אז "אין לו בעיה להודות", ובתנאי שאשתו ובנו לא יהיו מעורבים.

הוחלט לערב את רשויות הרווחה, אשר בעקבות בעיית שתייה והימורים, המליצו לו לעבור טיפול כתנאי לחזרה לעבודה. בדיעבד, הטיפול הצליח. הנאשם עבר הליך גמילה וחזר לעבודה (עמ' 29, ש' 1).

15. בחקירה הנגדית השיב הנאשם כי הוא חושב שקיבל לידי מעטפה לבנה ולבנק מסר מעטפה "או לבנה או חומה" (עמ' 30, ש' 18). הנאשם לא ידע מי הוציא את הדף הנילווה מהמעטפה (ת/3) והביע תמיהה על כך שלא נגבבו

כל המזומנים. הנאשם נשאל מדוע לא הגיש תלונה במשטרה על התפרצות לביתו והשיב "חס וחלילה, לא הייתי עושה משהו שקשור למשפחה שלי. אני הייתי לוקח אחריות. לא רציתי לערבו. זו טעות שלי שלא עשיתי את זה כמו שצריך" (עמ' 30, ש' 30). הנאשם סיפר כי חשד בבנו הגדול שבעת הארוע היה בן 19, אולם ציין כי "זה רק השערות שלי" (עמ' 31, ש' 6).

16. **אשת הנאשם, גב' ליאת אודסר**, העידה כי ביום שישי, 31.8.12, לא הרגישה טוב ופונתה לבית חולים. מי שהגיע לביתה היו מד"א, המשפחה, אחים, השכנה וילדיה (עמ' 36, ש' 17). לאחר מכן, נודע לה שבנה הקטן לא הרגיש טוב ופונה לבית חולים שניידר על ידי אחותה. לדבריה, כשחזרה הביתה מבית החולים יחד עם בעלה ובנה בשעה 02:00, דלת הבית היתה פתוחה (עמ' 36, ש' 28). העדה סיפרה כי כלל לא ידעה שמעטפת הכסף בבית ולא הבחינה אם מישהו פרץ לבית או גנב ממנו משהו, שכן לא שמה לב מה היה מצב הבית עובר לפינויה לבית החולים.

לדברי העדה, בנה בן ה-19 הוא מנישואים קודמים, "זה ילד אחרי תאונת דרכים, פגיעת ראש ולא היה בצבא... הילד שלי לא נוגע בדברים שלא שייכים לו. אם הוא היה עושה משהו, נוגע במשהו, הוא היה בא ומספר לי. כמו שהבנתי זה היה מתחת למיטה, הוא לא היה מצליח להרים את המיטה" (עמ' 37, ש' 22); "אין מצב שהבן שלי יגע בכסף שלא שייך לו" (עמ' 37, ש' 16).

דין והכרעה - הרשעה על סמך ראיות נסיבתיות

17. "כידוע, הכלל בשיטת משפטנו הוא, כי 'הרשעה המתבססת על ראיות נסיבתיות צריכה לבסס עצמה על המסקנה שהאפשרות המרשיעה היא האפשרות ההגיונית היחידה המתחייבת מהראיות' (ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל, בפסקה 165 (10.11.2011) (להלן: עניין קצב)). במקרים בהם מועמד נאשם לדין על בסיס ראיות נסיבתיות בלבד, אימצה הפסיקה מבחן תלת-שלבי, לפיו:

'בשלב הראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה מימצא עובדתי; בשלב השני נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה אם היא מערבת לכאורה את הנאשם בביצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך; בשלב השלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר באשר להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית-המשפט מניח את התזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תזה של ההגנה ובוחן אם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גרסתו והסברו של הנאשם' (ע"פ 9372/03 פון ויזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745, בפסקה 3 לחוות דעתה של השופטת א' פרוקצ'יה (2004); ראו גם, עניין בן שלוש, בעמ' 587; עניין הילל(1)).

עוד נקבע בפסיקה, כי במסגרת השלב השלישי, יידרש בית המשפט לבחון את 'התזה המפלילה', לא רק אל מול גרסתו של הנאשם, אלא גם להעלות בעצמו הסברים חלופיים בעלי פוטנציאל מזכה, ואפילו הסברים שאינם מתיישבים עם טענות ההגנה (ע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד, פ"ד נו(5) 221, 228 (2002); ע"פ 2661/13 יחייב נ' מדינת ישראל, בפסקה 37 (18.2.2014)). וראה גם ע"פ 5706/11 רוני רון נ' מדינת ישראל (11.12.14, בפסקה 121).

18. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, ולאחר שקראתי את פרוטוקול הדיון ואת המוצגים, נותר בלבי ספק סביר, שמא לא היה זה הנאשם שנטל את הכסף מתוך המעטפה, אלא אדם אחר. ואפרט.

עדי התביעה עשו עלי רושם אמין. נראה כי הקפידו לספר את שזכרו וחלק גדול מדבריהם אושרו על ידי הנאשם. מנגד, אף אם גירסתו של הנאשם נראתה לעיתים תמוהה או מעוררת חשד, הרי ככלל, לא ניתן לומר שהנאשם נתפס בשקרים או בסתירות מהותיות בעדותו בבית המשפט.

להלן העובדות שניתן לקבוע על סמך עדויות המעורבים:

א. צבע המעטפה שנמסרה לנאשם - ניתן לקבוע במידת הוודאות הנדרשת בהליך הפלילי, כי המעטפה שנמסרה לנאשם היתה בצבע לבן. זאת ניתן ללמוד מעדויותיהן של גב' נדב וגב' יונה, וכן מהודעותיו של הנאשם (ת/2, ש' 15; ת/1, ש' 17) ומעדויותו בבית המשפט (עמ' 27, ש' 12).

ב. מועד מסירת המעטפה לנאשם - יום חמישי, 30.8.12, בשעה 13:30 או בסמוך לכך.

ג. מועד הפקדת המעטפה על ידי הנאשם - יום שני, 3.9.12, בשעה 16:00 או בסמוך לכך (נ/4).

ד. החסר במזומנים - 7,880 ₪.

ה. צבע המעטפה שנמסרה לבנק - לא הוכח. אמנם גב' נדב העידה כי הפקידה מהבנק מסרה לה שקיבלה מעטפה בצבע חום, ואולם מדובר בעדות שמיעה (ראה התנגדות הסנגור וההחלטה בעמ' 12 וכן, היעדר הסבר סביר מצד החוקר דשקוטאי מדוע לא נחקרו פקידות הבנק בסוגיה זו (עמ' 10, ש' 16)).

ו. השיחה בארוע חוצות היוצר - לא ניתן לקבוע, כגירסת העדה גב' יונה, כי הנאשם אמר "אני יודע מי עשה את זה ולא אגלה בטוח". ראשית, השיחה התקיימה בנוכחות גב' נדב ומר צור ושניהם אינם מאשרים כי הנאשם אמר דברים אלה; שנית, הנאשם עצמו הכחיש אמירת הדברים בנוסח זה; שלישית, מר צור העיד כי "הבין" ו"התרשם" שהנאשם יודע מי גנב את הכסף אך לא מעונין לספר. בנסיבות אלה, מצאתי להעדיף את גירסת הנאשם לפיה אמר "נראה לי שאני יכול לחשוב על מישהו או משהו שנראה לי, אבל אני לא בטוח, זה לא מסתדר לי. אני מפחד להגיד סתם".

ז. הנאשם לא הפקיד את המעטפה בבנק ביום חמישי, 30.8.12, ואף לא ביום שישי, 31.8.12, אלא רק ביום שני, 3.9.12, כאשר הבנק סגור בימי א'.

ח. הנאשם לא אמר אמת כשהשיב לגב' נדב ביום א', 2.9.12, כי המעטפה אצלו בכספת בארון בבית.

ט. הנאשם מחזיר למתנ"ס את הסכום החסר בתשלומים חודשיים שיורדים ממשכורתו החודשית.

19. אין חולק, כי מסכת העובדות המפורטות לעיל, מסבכות את הנאשם בביצוע עבירת הגניבה, שכן המעטפה ובה הכסף נמסרה לנאשם והיתה בחזקתו הבלעדית עד להפקדתה בבנק. על כן, הנטל עובר לנאשם לספק הסבר סביר כיצד יכול היה הכסף להיעלם. גם אם לא יעלה בידו של הנאשם להפריך את התיוזה המפלילה, עדיין על בית המשפט להעלות בעצמו הסברים חלופיים בעלי פוטנציאל מזכה, ואפילו הסברים שאינם מתיישבים עם טענות ההגנה.

20. היות ולא קבעתי כי הנאשם לא דיבר אמת בבית המשפט והיות והנאשם לא נמצא בלתי מהימן, הרי שגירסתו והסבריו ייבחנו באספקלריה של הגיון ושכל ישר. כן ייבחנו תרחישים חלופיים אפשריים לענין היעלמות הכסף:

א. הנאשם מסר כי לא הפקיד את הכסף ביום חמישי, 30.8.12, היות וקיבל את המעטפה לידי סמוך למועד סגירת הבנק בצהריים. הנאשם נסע לחלק פלאיירים וחומר של המתנ"ס למזכירות ביישובי השומרון. מנ/6 עולה כי גירסה זו של הנאשם לא נשללה על ידי המשטרה ולא נבדקה עד תום מול מזכירות היישובים הרלוונטיים. הנאשם מסר כי הגיע חזרה ליישוב לאחר שעת סגירת הבנק, ועל כן התכוון להפקיד את הכסף ביום שלמחרת.

ב. ביום שישי, 31.8.12, סיפר הנאשם כי הלך לתקן פנצ'ר ברכבו. אמנם התיקון נעשה באריאל, מקום הימצאו של הבנק, והיה מצופה מן הנאשם שבהזדמנות זו יפקיד את המעטפה בבנק, ואולם הנאשם לא זכר לקחת את הכסף ולהפקידו. בהמשך היום, נסע לאמו בתל אביב ולאחר מכן, אושפזו אשתו ובנו למשך כל היום, עד לשעת לילה מאוחרת. גם הנאשם וגם אשתו העידו כי בעת פינוי האשה נכחו בבית אנשים - שכנים, ילדים, אנשי מד"א; כן העידו השניים כי הבית נותר פתוח עד לחזרתם מבית החולים בשעה 02:00. אף כי לא הוגשה תלונה למשטרה על ידי הנאשם בנוגע להתפרצות לבית, לא ניתן לשלול לחלוטין את האפשרות שמאן דהוא נתן ידו במעטפה.

ג. ביום ראשון, 2.9.12, הבנק היה סגור. אכן הנאשם שיקר לגב' נדב כי המעטפה נמצאת בכספת בביתו, היות וממילא התכוון להפקידה ביום שלמחרת ולא רצה שזו תבקש ממנו לנסוע לביתו ולהחזיר המעטפה על מנת שתופקד בכספת המתנ"ס. אף אם לא ניתן למצוא הגיון רב בדרך חשיבתו של הנאשם, לא ניתן לומר כי התנהגותו זו מצביעה עליו כמי שנטל לידי את הכסף מתוך המעטפה. הנאשם רצה לתת לגב' נדב תחושה כי המעטפה נמצאת במקום בטוח, בידעו שהמעטפה נמצאת בביתו, מתחת למזרון מיטתו. על כן, לא ניתן, בהכרח, לומר כי דבריו אלה לגב' נדב נועדו להסתיר ממנה את העובדה שנטל חלק מהכסף.

ד. הנאשם מסר כי יתכן והבן הגדול, בן ה-19, מעורב בנטילת הכסף. לא ניתן לשלול אפשרות זו. עמדתה המגוננת של אשת הנאשם כלפי בנה (מנישואיה הקודמים) מובנת וברורה, ואולם, אין בה כדי לאיין את החשד בכיוון זה.

ה. המשטרה נמנעה מלחקור את פקידות הבנק וגם במחדל זה יש כדי לבסס את הספק הסביר באשמת הנאשם. הנאשם סיפר כי השאיר את המעטפה אצל אחת הפקידות והלך, זאת משום שהיה תור (ת/1). הנאשם לא נשאל אצל מי מהפקידות השאיר את המעטפה; האם הפקידה פתחה את המעטפה וספרה את הכסף בפניו; האם ראה אם הדף הנילווה (ת/3) בתוך המעטפה כשנפתחה; מה נעשה עם המעטפה לאחר שמסר אותה לאחת הפקידות; האם הועברה המעטפה לפקידה אחרת ובאיזה אופן; מה היה צבע המעטפה שנמסרה והאם הוחלפה.

הענין מתחדד נוכח העובדה שגב' נדב העידה ש"שרי" מהבנק שוחחה עימה על הנושא, ואולם, מנ/4, טופס ההפקדה, עולה כי הפקידה המטפלת היתה מרינה דומשק, דוקא. לא שרי ולא מרינה נחקרו במשטרה.

צודקת ההגנה, איפוא, כי לא ניתן לשלול מעורבותם של גורמים מהבנק והיה על המשטרה לגבות הודעות ממרינה

ומשרי על מנת לקבל תמונה מלאה על אופן השתלשלות העניינים כנזכר לעיל.

20. גירסתו של הנאשם אינה נקיה מתהיות. התנהגותו מעוררת חשד. אולם בכך לא די. הסבריו להתנהגותו זו, אף אם דחוקים, מעלים ספק סביר בתיזה המפלילה שהציגה המאשימה. מכלול הראיות אינו מצביע, בהכרח, על תרחיש אחד ויחיד אפשרי והוא שידו של הנאשם במעל. כפי שפורט לעיל, לא ניתן לשלול תרחישים אחרים שיכולים להתיישב עם חפותו של הנאשם.

במשפט פלילי עסקינן ועל בית המשפט להשתכנע כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לספק סביר. בסופו של יום, לא אוכל לקבוע זאת ונותר בלבי הספק. מספק זה יהנה הנאשם.

21. לאור האמור לעיל, אני מורה על זיכוי של הנאשם מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

ניתנה היום, כ"ד טבת תשע"ה, 15 ינואר 2015, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם ובא כוחו.